

CHƯƠNG V: NGƯỜI CHIẾN BINH GỤC NGÃ

“Bác Hagrid?”

Harry vẫn đang loay hoay để thoát ra khỏi đồng kim loại bị vỡ và lông vũ đang bao quanh người; tay nó ngấp sâu vào đồng bùn khi cố gắng đứng dậy. Nó không thể hiểu vì sao Voldemort đột nhiên biến mất trong khi nó nghĩ chắc hẳn sẽ tấn công từ trong bóng tối vào bất cứ thời điểm nào. Một thứ gì đó nóng và ướt át chảy từ trên trán nó xuống cằm. Trườn khỏi vũng bùn, nó đi loạng choạng về phía hình thù to lớn nằm trên mặt đất. Đó là bác Hagrid.

Bác Hagrid? Bác Hagrid, bác nói gì đi –”

Nhưng cái hình thù màu đen đỏ vẫn không nhúc nhích.

“Ai đó? Có phải Potter không? Harry Potter à?”

Harry không nhận ra tiếng nói của người đó. Sau đó, tiếng người phụ nữ vang lên. “Bọn họ bị tai nạn! Anh Ted! Họ bị rơi xuống vườn!”

Đầu óc Harry vẫn đang quay cuồng.

“Bác Hagrid,” nó lặp lại một cách ngu ngốc, và gục xuống trên đầu gối của mình.

Điều tiếp theo mà nó biết, nó đang nằm trên một thứ cảm giác êm ái dễ chịu, có cái gì đấy như đang thiêu đốt cháy bỏng ở sương sườn và cánh tay phải của nó. Chiếc răng bị gãy đã được mọc lại. Vết thẹo trên trán vẫn cứ nhức nhối.

“Bác Hagrid!”

Nó mở mắt, và thấy mình đang nằm trên một cái ghế sofa trong một căn phòng khách xa lạ đầy ánh đèn. Gần đấy là cái balô của nó nằm trên sàn, ướt đầm và bám đầy bùn. Một người đàn ông tóc vàng với cái bụng bệ vệ đang nhìn Harry một cách lo lắng.

“Hagrid sẽ ổn thôi, cậu bé,” người đàn ông nói, “vợ ta đang chăm sóc cho ông ấy. Cháu cảm thấy thế nào? Còn gì không ổn không? Ta đã gắn lại xương sườn, tay và răng cho cháu. Ta là Ted, Ted Tonks – cha của Dora.”

Harry đứng dậy khá nhanh. Ánh sáng chiếu vào mắt làm nó mệt mỏi và choáng váng.

“Voldemort–”

“Hãy thoải mái đi,” ông Ted Tonks nói, đặt tay lên vai Harry và đẩy nó nằm xuống nhẹ nhàng. “Cháu vừa trải qua một vụ va chạm khủng khiếp. Chuyện gì đã xảy ra vậy? Cái xe bị trục trặc à? Hay anh Arthur Weasley đã quá lạm dụng vào những đồ vật kỳ dị của dân Muggle?”

“Không!” Harry nói, khi cái thẹo của nó cứ nở ra co lại như một vết thương hở. “Tử Thần Thực Tử, rất nhiều tên- bọn cháu bị truy đuổi–”

“Tử Thần Thực Tử?” Ông Ted vội ngắt lời. “Cháu nói về Tử Thần Thực Tử là có ý gì? Ta nghĩ rằng chúng không biết cháu sẽ di chuyển tối nay, ta nghĩ –”

“Bọn chúng biết,” Harry nói.

Ông Ted Tonks nhìn lên trần nhà như thể ông có thể nhìn xuyên qua bầu trời. “Ồ, chúng ta đã được ếm bùa bảo vệ quanh đây, phải không? Chúng không thể vào đây trong phạm vi một trăm trượng từ bất kỳ hướng nào.”

Giờ Harry đã hiểu tại sao Voldemort phải biến mất; đó là lúc chiếc mô tô bay vượt qua hàng rào bùa chú của Hội. Nó chỉ hy vọng những bùa chú ấy vẫn phát huy tác dụng: Nó có thể tưởng tượng thấy Voldemort, cách nơi họ nói chuyện gần một trăm mét, cố tìm cách để lọt vào một nơi mà Harry hình dung giống như một quả bong bóng trong suốt khổng lồ.

Nó nhắc người khỏi cái ghế sofa; nó cần phải chính mắt nhìn thấy lão Hagrid, có như thế nó mới tin là lão còn sống. Harry chỉ vừa đứng lên, thì cánh cửa đã mở, lão Hagrid bệ vệ bước vào, mặt đầy bùn và máu, đi khắp khiêng, nhưng kỳ diệu là bác vẫn sống sót.

“Harry!”

Lách qua qua hai cái bàn được chạm trổ tinh vi và một cây tỏi rừng, lão bước tới phía trước hai bước và ôm hôn Harry chặt đến nỗi gần như làm gãy cái xương sườn vừa được gắn lại của nó. “Lạy Chúa, Harry, làm thế nào con ra khỏi đó được? Bác đã nghĩ chúng ta đều là những kẻ thua cuộc.”

“Vâng, con cũng thế. Con cũng không thể tin -”

Harry chợt sững lại. Nó vừa nhận ra người phụ nữ bước vào phòng sau lão Hagrid.

“Mi!” Nó thét lên, thọc mạnh tay vào túi, nhưng túi của nó trống rỗng.

“Đũa của cháu ở đây, cậu bé,” ông Ted nói, đặt nó vào tay Harry. “Nó nằm bên phải cháu, nên ta đã nhặt nó lên... Và người cháu vừa hét vào mặt là vợ ta đấy...”

“Ồ, cháu – cháu xin lỗi.”

Người phụ nữ đi vào phòng, bà Tonks giống người chị Bellatrix một cách lạ lùng: Tóc bà cũng màu nâu, nhưng đôi mắt thì to hơn và thân thiện hơn. Tuy nhiên, bà có vẻ hơi kiêu căng sau thái độ chào đón của Harry.

“Chuyện gì đã xảy ra với con gái của ta?” Bà hỏi. “Lão Hagrid nói là mấy người bị phục kích; Nymphadora giờ ở đâu?”

“Cháu không biết.” Harry nói. “Cháu không biết chuyện gì đã xảy ra với những người khác.”

Bà và ông Ted quay sang nhìn nhau. Một cảm giác trộn lẫn giữa sợ hãi và tội lỗi dâng trào trong Harry khi thấy thái độ của họ. Nếu bất kỳ ai chết, thì đó là lỗi của nó, tất cả là lỗi của nó. Nó đã đồng ý với kế hoạch, đưa cho mọi người tóc của nó...

“Khoá Cứng.” Nó nói, bất chợt nhớ ra. “Chúng ta phải quay về trang trại Hang sóc và tìm ra – sau đó cháu mới có thể gửi lời cho hai bác, hoặc – hoặc cô Tonks sẽ làm vậy, một khi cô ấy -”

“Dora sẽ ổn thôi, Dromeda à,” ông Ted nói. “Nó biết phải làm gì mà, nó đã tham gia nhiều trận với các Thần Sáng. Cái Khoá Càng đang ở đây!” Ông thêm vào. “Nó sẽ rời khỏi đây trong vòng ba phút nữa, nếu mấy người muốn đi.”

“Vâng, chúng cháu sẽ đi sẽ đi,” Harry nói, nó khoác ba lô lên vai. “Cháu -”

Nó nhìn vào bà Tonks, muốn xin lỗi bà về cái cảm giác sợ hãi mà nó gây ra khi gặp bà, nó cảm thấy mình phải có trách nhiệm, nhưng nó cảm thấy mọi từ ngữ lúc này đều thật trống rỗng và giả tạo.

“Cháu sẽ nói với cô Tonks – cô Dora – gửi lời khi cô ấy... Cảm ơn vì đã cứu bọn cháu, cảm ơn hai người về tất cả, cháu -”

Nó thấy dễ chịu khi rời khỏi căn phòng và đi theo ông Ted qua một hành lang ngắn và đi vào phòng ngủ. Lão Hagrid đi sau họ, ông loay hoay cúi thấp người để tránh va đầu vào vào xà nhà.

“Hãy đi đi, cháu bé. Đây là Khoá càng.”

Ông Tonks chỉ vào một cái bàn chải nhỏ màu bạc đang nằm trên chiếc khăn trải bàn.

“Cháu cảm ơn!” Harry nói, rướn ngón tay về phía trước, sẵn sàng rời đi.

“Chờ một lát!” Lão Hagrid nói, nhìn quanh. “Harry, Hedwig đâu rồi?”

“Nó... nó bị trúng...” Harry nói.

Nhiều điều hiện ra trong đầu nó: Nó thấy xấu hổ vì những giọt nước mắt chảy ra từ đôi mắt nó. Con cú đã từng là sinh vật duy nhất bầu bạn với nó, là kết nối duy nhất giữa nó và thế giới phép thuật mỗi lần nó buộc phải quay về nhà Dursley.

Lão Hagrid chìa bàn tay to tướng ra, vỗ vỗ lên vai nó một cách thông cảm.

“Không sao đâu,” Lão Hagrid nói cộc lốc. “Không sao đâu. Nó đã có một cuộc sống dài và tuyệt vời...”

“Hagrid!” Ông Ted cảnh báo, khi cái bàn chải phát lên ánh sáng màu xanh dương, và lão Hagrid chỉ kịp chạm ngón trỏ vào vờn kịp lúc.

Vợt một cú giật mạnh chấn động cả cơ thể như thể một cái móc và một sợi dây vô hình kéo nó về phía trước, Harry bị đẩy vào hư không, quay tròn một cách không kiểm soát, ngón tay của nó dính chặt vào cái khoá càng khi nó và lão Hagrid bị đẩy xa khỏi ông Tonks. Vài giây sau, chân của Harry chạm mạnh xuống nền đất cứng, nó chống tay và đầu gối xuống nhà kho của trang trại Hang Sóc. Nó nghe thấy những tiếng kêu. Lăn người ra xa cái bàn chải không còn phát sáng, nó đứng dậy khẽ lắc lắc người, và thấy bà Weasley và Ginny đang chạy xuống từ phía cửa sau... Lão Hagrid cũng bị ngã xuống sàn nhà, giờ cũng đã đứng dậy.

“Harry? Con có phải Harry thật không? Chuyện gì đã xảy ra vậy? Những người khác đâu?” Bà Weasley hét lên.

“Ý bác là gì vậy? Chưa có ai quay lại ư?” Harry thở hỗn hển.

Câu trả lời đã hiện ra rõ ràng trên khuôn mặt tái xám của bà Weasley.

“Bọn Tử Thần Thực Tử đã đợi sẵn chúng ta,” Harry nói. “Chúng ta đã bị bao vây ngay khi rời đi – bọn chúng đã biết tối nay – con không biết chuyện gì xảy ra với những người còn lại, bốn Tử Thần Thực Tử đuổi theo con, con phải tìm mọi cách để chạy thoát, và rồi Voldemort bắt kịp -”

Nó có thể nghe thấy sự bào chữa trong giọng nói của mình, lời biện hộ để bà Weasley hiểu là nó không hề biết chuyện gì đã xảy ra với những đứa con trai của bà, nhưng -

“Cám ơn chúa vì con vẫn ổn!” Bà nói, ôm chầm lấy nó, điều mà nó có cảm giác là không xứng đáng được hưởng điều này.

“Chị có rượu mạnh không, chị Molly?” Lão Hagrid run run nói. “Để chữa bệnh?”

Bà Weasley có thể gọi ra bằng pháp thuật, nhưng khi thấy bà vội vã đi về căn nhà xiêu vẹo, Harry biết bà muốn che giấu khuôn mặt của mình. Nó quay lại Ginny, ngay lập tức cô bé trả lời nó những vấn đề mà nó cần biết nhưng chưa hề nói ra.

“Anh Ron và cô Tonks đáng lẽ phải về đầu tiên, nhưng họ đã bỏ lỡ cái Khoá Cứng, nó quay về mà không có họ,” Cô bé nói, chỉ vào cái bình đầy dầu mỡ nằm trên mặt đất gần đó. “Và cái này,” cô chỉ vào một cái giày cổ, “đáng lẽ là của ba và anh Fred, họ phải là những người về thứ hai. Anh và bác Hagrid về thứ ba và,” Cô bé nhìn đồng hồ, “nếu họ đến kịp, anh George và thầy Lupin phải về trong vòng vài phút nữa...”

Bà Weasley đã trở lại với một chai rượu mạnh, bà đưa cho lão Hagrid. Lão mở nắp ra và tu ừng ực.

“Má!” Ginny thét lên, chỉ vào đốm sáng cách đó khá xa.

Một ánh sáng xanh hiện ra từ bóng tối: nó trở nên sáng và rực rỡ hơn, thầy Lupin và George xuất hiện, xoay tròn rồi ngã xuống. Harry biết có điều gì đó không ổn: Thầy Lupin đang đỡ lấy George đang bất tỉnh và mặt bệ bết máu.

Harry chạy đến và đỡ lấy chân George. Nó và thầy Lupin cùng đưa George vào nhà, qua bếp rồi vào phòng khách, họ đặt George trên ghế sofa. Khi ánh đèn chiếu lên đầu George, Ginny thở hổn hển và bụng Harry như run lên: George đã mất một tai. Một bên đầu và cổ ướt nhẹp, đầy máu đỏ tươi.

Ngay khi bà Weasley quỳ xuống cạnh con trai, thầy Lupin nắm lấy tay Harry một cách hơi thô bạo và kéo ra ngoài quay trở lại phòng bếp, nơi mà lão Hagrid đang bị kẹt ở cánh cửa sau.

“Ôi!” Lão Hagrid tức giận. “Bỏ Harry ra! Bỏ Harry ra!”

Thầy Lupin lờ lão đi.

“Con vật nào ngồi trong góc khi lần đầu tiên Harry Potter đến văn phòng của ta ở Hogwarts?” Thầy nói, lắc Harry. “Trả lời mau!”

“Một – một con Grindylow trong bồn nước, phải không ạ?”

Thầy Lupin thả Harry ra và đi về phía tủ bếp.

“Chuyện này là sao vậy!” Lão Hagrid phàn nàn.

“Thầy xin lỗi, Harry, nhưng thầy phải kiểm tra...” Thầy Lupin nói ngắn gọn. “Chúng ta đã bị phản bội. Voldemort biết con sẽ được di chuyển vào tối nay và người có thể nói cho hắn biết chỉ có thể là người tham gia vào kế hoạch này. Con có thể là một kẻ mạo danh.”

“Vậy tại sao anh không kiểm tra tôi?” Lão Hagrid hốt hển, vẫn vật lộn với cái cửa.

“Anh có người khổng lồ lai!” Thầy Lupin nói, nhìn lên lão Hagrid. “Thuốc Đa Dịch chỉ có thể sử dụng cho con người thôi.”

“Không thể ai trong Hội báo với Voldemort về kế hoạch tối nay,” Harry nói. Cái ý tưởng đó thật tệ hại, nó không thể tin có bất kỳ ai phản bội. “Voldemort chỉ đuổi kịp con lúc cuối cùng, hắn không biết được con đi theo hướng nào vào lúc đầu. Nếu hắn biết kế hoạch đó thì hắn phải biết con là người đi cùng bác Hagrid.”

“Voldemort đuổi kịp con á?” Thầy Lupin đột ngột nói. “Chuyện gì xảy ra vậy? Làm thế nào con trốn thoát?”

Harry bèn giải thích làm thế nào bọn Tử Thần Thực Tử đuổi theo và nhận ra nó là Harry thật, bọn chúng đã bỏ cuộc đuổi bắt như thế nào, triệu tập Voldemort đến như thế nào, rồi hắn đã xuất hiện ngay trước khi Harry và lão Hagrid đi tới nơi ẩn náu chỗ bố mẹ cô Tonks.

“Bọn chúng nhận ra con? Nhưng bằng thế nào? Con đã làm gì?”

“Con...” Harry cố nhớ lại, toàn bộ cuộc hành trình có vẻ như là một sự hỗn độn và hoảng loạn không rõ ràng. “Con thấy Stan Shunpike... Thầy biết đấy, người bán vé trên chuyến Xe Đò Hiệp Sĩ? Và con cố tước vũ khí của anh ta thay vì – ừm, anh ta không biết mình đang làm gì, phải không? Có lẽ, anh ta bị trúng lời nguyền Độc Đoán!”

Thầy Lupin nhìn một cách kinh ngạc

“Harry, cái thời dành cho thần chú Giải giới đã qua rồi! Bọn chúng đang cố bắt và giết con! Ít nhất hãy sử dụng bùa Choáng nếu con chưa sẵn sàng để giết!”

“Con ở hàng trăm thước trên cao! Stan đã đánh mất lý trí, và nếu con yểm bùa Choáng anh ta, anh ta sẽ ngã xuống, anh ta cũng sẽ chết giống như nếu con dùng lời nguyền Avada Kedavra! Phép Giải giới đã giúp con thoát khỏi Voldemort hai năm trước.” Harry nói thêm một cách bướng bỉnh. Thầy Lupin nhắc nó nhớ đến Zacharias Smith, một gã ngu ngốc đến từ nhà Hufflepuff, người luôn chế nhạo Harry khi nó muốn dạy phép Giải giới cho mọi người ở Đoàn Quân Dumbledore.

“Đúng, Harry!” Thầy Lupin nói với vẻ kiêu căng đau khổ. “và rất nhiều tên Tử Thần Thực Tử đã nhìn thấy cảnh ấy! Tha lỗi cho ta, nhưng đó thực sự là một hành động không bình thường, nhất là dưới sự nguy hiểm của cái chết cận kề. Lặp lại hành động đó trước mặt những Tử Thần Thực Tử đã chứng kiến hoặc nghe chuyện đó gần như sẽ là tự sát!”

“Vậy thầy nghĩ là con nên giết Stan Shunpike?” Harry hỏi một cách giận dữ.

“Dĩ nhiên là không!” Thầy Lupin nói. “Bọn Tử Thần Thực Tử - và nói thẳng ra là phần lớn mọi người! - đều mong chờ con sẽ tấn công lại! Phép giải giới tước vũ khí là một phép thuật có ích, Harry à, nhưng bọn Tử Thần Thực Tử sẽ nghĩ đó là một điểm đặc trưng của con, và thầy đề nghị con đừng để điều đó xảy ra!”

Thầy Lupin khiến Harry cảm thấy mình thật ngu ngốc, nhưng có điều gì đó ở bên trong nó như vẫn muốn kháng cự lại.

“Con sẽ không làm nổ tung những người đứng trên con đường con đang đi chỉ vì họ đứng đó!” Harry nói. “Đó là việc mà Voldemort làm!”

Thầy Lupin không nói gì bắt bẻ lại: Cuối cùng cũng thành công trong việc ép thân mình chui qua được cái cửa, lão Hagrid lão đảo tiến tới một cái ghế và ngồi xuống; nó gây ngay lập tức. Lờ đi cái cảm giác muốn chửi thề trộn lẫn xin lỗi, Harry hỏi thầy Lupin lần nữa.

“Anh George sẽ ổn chứ ạ?”

Tất cả sự giận dữ của thầy Lupin với Harry dường như đã tan biến sau câu hỏi đó.

“Thầy nghĩ vậy, mặc dù không có cách nào có thể phục hồi lại cái tai, nhất là khi nó đã bị nguyên rửa -”

Có tiếng va chạm từ bên ngoài vọng vào. Thầy Lupin lao về phía cửa sau; Harry nhảy qua chân lão Hagrid và lao về phía sân nhà.

Hai hình người hiện ra ở phía nhà kho, và khi Harry chạy lại, nó nhận ra đó là Hermione, giờ đã trở lại hình dạng bình thường, và chú Kingsley, cả hai đều đang nắm lấy giá treo quần áo. Hermione ngã ngay vào Harry, nhưng chú Kingsley không tỏ vẻ gì là vui mừng khi nhìn thấy họ. Qua vai của Hermione, Harry thấy chú giờ đưa phép lên và chỉ vào ngực thầy Lupin.

“Câu cuối cùng mà cụ Albus Dumbledore nói với hai chúng ta?”

“Harry là hy vọng tốt nhất của chúng ta. Hãy tin thẳng bé!” Thầy Lupin từ tốn đáp lại.

Chú Kingsley quay đưa phép về phía Harry nhưng thầy Lupin nói. “Đúng là thẳng bé đấy. Tôi đã kiểm tra rồi!”

“Được rồi, được rồi!” Chú Kingsley nói, cất đưa phép vào áo choàng, “Nhưng ai đó đã phản bội chúng ta! Bọn chúng biết, bọn chúng biết là tối nay!”

“Có vẻ như vậy!” Thầy Lupin trả lời. “Nhưng có vẻ chúng không nhận ra rằng sẽ có bảy Harry.”

“Một sự an ủi nhỏ đây!” Chú Kingsley gầm gừ. “Vậy những ai đã trở lại?”

“Chỉ có Harry, lão Hagrid, George, và tôi.”

Hermione cố giấu một tiếng rên nhẹ lên sau bàn tay của mình.

“Vậy chuyện gì đã xảy ra với hai người?” Thầy Lupin hỏi chú Kingsley.

“Bị năm tên đuổi theo, đã làm bị thương hai tên và suýt giết chết một tên,” chú Kingsley tiếp tục. “Và chúng tôi cũng thấy Kê-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy, hẳn tham gia cuộc đuổi bắt được nửa đường nhưng biến mất khá nhanh sau đó. Anh Remus, hẳn có thể -”

“Bay!” Harry tiếp tục. “Con đã thấy hẳn, hẳn đuổi theo bác Hagrid và con!”

“VẬY ĐÓ LÀ LÝ DO HẮN ĐÃ BỎ ĐI, ĐỂ ĐUỔI THEO THẲNG BÉ À!” CHÚ KINGSLEY NÓI. “NHƯNG TÔI VẪN KHÔNG HIỂU TẠI SAO HẮN LẠI BIẾN MẤT. ĐIỀU GÌ ĐÃ KHIẾN HẮN THAY ĐỔI MỤC TIÊU VẬY?”

“Harry đối xử một cách hơi tốt bụng với Stan Shunpike!” Thầy Lupin nói.

“Stan?” Hermione lặp lại. “Con tưởng anh ta đang ở ngục Azkaban?”

Chú Kingsley nở một nụ cười buồn.

“Hermione, đó chắc chắn là một vụ vượt ngục lớn mà Bộ Pháp thuật cố gắng im đi. Cái mũ trùm đầu của Travers đã bay đi khi tôi ném lời nguyền vào hẳn, chắc chắn hẳn ở dưới cái mũ đó. Nhưng chuyện gì đã xảy ra với anh vậy, Remus? George đâu?”

“Cậu bị mất một tai rồi,” Thầy Lupin đáp.

“Mất một –” Hermione nói lạnh lạnh.

“Tác phẩm của Snape đấy!” Thầy Lupin nói.

“Snape?” Harry hét lên. “Thầy không nói –”

“HẮN ĐÃ RƠI MẤT MŨ TRÙM ĐẦU TRONG LÚC TRUY ĐUỔI. LỜI NGUYỀN CẮT SÂU MÃI MÃI LUÔN LUÔN LÀ LỜI NGUYỀN ĐẶC TRƯNG CỦA SNAPE. TÔI ƯỚC GÌ CÓ THỂ TRẢ ĐŨA HẮN, NHƯNG TẤT CẢ NHỮNG GÌ TÔI LÀM ĐƯỢC LÀ CỐ GIỮ GEORGE TRÊN CÁI CHỖ SAU KHI NÓ BỊ THƯƠNG, NÓ BỊ MẤT QUÁ NHIỀU MÁU!”

Sự im lặng trùm lên bốn người khi họ cùng ngược trời. Không có dấu hiệu gì chuyển động; những vì sao sáng đều đặn, không nhấp nháy, không hề có dấu hiệu của những người đang bay. Ron đang ở đâu? Fred và ông Weasley nữa? Còn cả Bill, Fleur, cô Tonks, Mắc-Điên, và Mundungus?

“Harry, hãy vào giúp một tay!” Giọng lão Hagrid khàn khàn vang ra từ phía cánh cửa, nơi lão lại bị mắc kẹt lần nữa. Phấn khởi vì có việc để làm, Harry cho phép mình tự do, đi qua cái bếp trống rỗng và quay trở lại phòng khách, nơi mà bà Weasley và Ginny đang chăm sóc George. Bà Weasley đã cầm được máu, và bằng ánh sáng từ những chiếc đèn, Harry thấy một cái lỗ to, nơi đã từng là tai của George.

“Anh ấy thế nào rồi ạ?”

Bà Weasley nhìn quanh và nói. “Bác không thể làm nó mọc lại, không thể khi nó bị cắt ra bởi phép thuật Hắc ám. Nhưng như thế này là vẫn chưa quá tệ... Thằng bé vẫn sống!”

“Vâng ạ,” Harry nói. “Ơn trời.”

“Anh có thấy ai khác ở ngoài sân không?” Ginny hỏi.

“Hermione và chú Kingsley!” Harry đáp.

“Cảm ơn trời,” Ginny thì thầm. Họ nhìn nhau; Harry muốn ôm lấy cô bé, nắm chặt lấy cô; nó thậm chí còn chẳng quan tâm nhiều rằng bà Weasley ở đó, nhưng trước khi nó kịp hành động nông nổi, có một tiếng loảng xoảng ầm ĩ từ nhà bếp.

“Kingsley, tôi sẽ cho cậu thấy tôi là ai ngay sau khi tôi được gặp con trai tôi, giờ nếu không hôn thì hãy tránh ra.”

Harry chưa bao giờ nghe ông Weasley hét lên như thế trước đây. Ông lao xổ vào phòng khách, cái đầu hói bóng lưỡng mồ hôi, gọng kính lệch đi, Fred ở ngay sau ông, trông cả hai người tái nhợt nhưng không bị thương.

“Arthur!” Bà Weasley nức nở “Ôi, tạ ơn trời!”

“Nó sao rồi?”

Ông Weasley khụy chân bên cạnh George. Lần đầu tiên kể từ khi nó biết anh, Fred trông như bị á khẩu. Anh nhìn chăm chăm vào lưng của chiếc ghế sofa chỗ người anh em song sinh bị thương của mình cứ như thể là anh không thể tin vào những gì mình đang thấy.

Hình như bị đánh thức bởi tiếng ồn từ cuộc viếng thăm của cha và Fred, George cựa mình.

“Con thấy sao hả George?” Bà Weasley thì thầm.

Ngón tay của George dò dẫm một bên đầu của cậu.

“Tuyệt như thánh,” George thì thầm.

“Có gì không ổn với nó thế?” Fred càu nhàu, trông khiếp đảm. “Đầu óc nó có bị ảnh hưởng không?”

“Tuyệt như thánh” George nhắc lại, mở mắt và nhìn lên người anh của mình “Mày thấy đấy... tao giờ là một vị thánh. Có một cái lỗ Fred ạ, hiểu không?”

(Chỗ này cần giải nghĩa 1 tí: cô JK đã chơi chữ. Holy(thánh thần) và Holey(có lỗ) đều phát âm là [`Houli] và George dù bị thương nhưng vẫn hài hước. Mất một tai và trông như có 1 cái lỗ trên đầu(holey)[khiếp] nhưng lại nhận rằng mình là thánh thiện như một vị thánh (Holy) - Minh liệt)

Bà Weasley càng nức nở lớn hơn. Màu sắc tràn ngập khuôn mặt tái nhợt của Fred. “Thật thống thiết,” cậu nói với George. “Thống thiết lắm! Với cả một đồng truyện tiểu lâm có liên quan đến cái tai, thì mày lại đi kể một câu chuyện về cái lỗ hả?”

“À cũng tốt mà,” George đáp, cười toét ra với người mẹ đang ướt đầm nước mắt của mình. “Giờ thì dù thế nào đi nữa, mẹ cũng có thể phân biệt chúng con riêng rẽ, mẹ à”

Cậu nhìn quanh.

“Chào, Harry— Chú mày là Harry , phải không nhỉ?”

“Vâng, em đây” Harry đáp, đến gần chiếc Sofa hơn.

“Tốt quá, ít nhất thì chúng ta cũng đem chú mày về yên ổn” George nói. “Tại sao Ron và Bill không đến bu quanh giường bệnh của mình nhỉ?”

“Họ chưa về George ạ” bà Weasley nói. Nụ cười rộng đến mang tai của George héo đi. Harry liếc nhìn Ginny, và đi về chỗ cô bé để cùng đi ra ngoài. Khi họ đi qua nhà bếp, cô nói nhỏ.

“Anh Ron và cô Tonks chắc phải về rồi. Họ không có một chuyến đi dài; nhà cô Muriel đâu có ở xa đây.”

Harry không nói gì. Nó đã cố giữ cho nỗi sợ hãi không lại gần mình kể từ lúc đến trang trại Hang Sóc, nhưng bây giờ nỗi sợ hãi lại bao trùm lấy nó, dường như trườn bò qua da, nện thình thình lên lồng ngực, làm nghẹn cổ họng nó. Khi họ đi xuống bậc tam cấp vào trong khu vườn tối, Ginny nắm tay nó.

Kingsley đi lên đi xuống, liếc nhìn lên trời mỗi lần chú quay người. Điều này gợi cho Harry về dượng Vernon khi ông đi quanh phòng khách một triệu năm về trước. Bác Hagrid, Hermione và thầy Lupin đứng vai kề vai, dăm dăm ngược nhìn trong im lặng. Không ai trong số họ nhìn ngang khi Harry và Ginny tham dự cầu nguyện im lìm của mình.

Từng phút kéo dài như hàng năm. Chỉ một hơi gió nhẹ nhất cũng làm họ nhảy dựng lên và quảy về phía bụi rậm hay cái cây đang xào xạc trong niềm hi vọng rằng một thành viên còn thiếu của Hội có thể sẽ nhảy ra nguyên lành từ những cái lá đầy -

Và rồi một cây chổi bay hiện ra hướng thẳng về phía họ và vạch một đường trên mặt đất”

“Họ đấy!” Hermione thét lên.

Cô Tonks đáp xuống với một rãnh dài và bắn đất sỏi khắp nơi.

“Remus!” Cô Tonks khóc khi cô loạng choạng rời cây chổi vào vòng tay của thầy Lupin. Khuôn mặt thầy nghiêm nghị và trắng bệch. Thầy trông như á khẩu. Ron tự dừng ngã xuống khi đi về phía Harry và Hermione.

“Cậu ổn rồi,” cậu lăm bắm trước khi Hermione lao tới ôm ghì lấy cậu.

“Tớ cứ tưởng -cứ tưởng”

“Ờ ổn mà” Ron nói, vỗ về lưng cô bé. “Ờ vẫn khỏe”

“Ron tuyệt lắm,” cô Tonks nói vui vẻ, và cô buông thầy Lupin ra “Rất tuyệt. Đánh bất tỉnh một Tử thần Thực tử, ngay vào đầu, và cháu đã làm thế lúc hắn bay trên chổi -”

“Thật á?” Hermione nói, tròn mắt nhìn Ron trong lúc tay cô bé vẫn vòng quanh cổ nó.

“Lúc nào cũng là những tiếng kêu ngạc nhiên,” Ron cầu nhàu và đứng dậy. “Chúng tớ có phải là những người sau cùng chưa?”

“Chưa đâu,” Ginny đáp, “Bọn em đang chờ Bill, Fleur ,thầy Mắt Điên và Mundungus. Em sẽ vào báo với bố mẹ là anh đã ổn”

Rồi cô chạy vào trong.

“Thế là điều gì đã giữ chân em? Đã xảy ra chuyện gì?” giọng thầy Lupin gần như là bực bội với cô Tonks.

“Bellatrix,” Tonks đáp. “Mụ ta cũng cũng muốn bắt em như là muốn bắt Harry, Remus à. Mụ ấy rất cố gắng giết em. Em chỉ ước sao em tóm được mụ ta. Em nợ mụ ta. Nhưng chắc chắn là bọn em đã đánh bị thương Rodolphus... Sau đấy bọn em tới chỗ dì Muriel của Ron và bọn em đã lỡ khoá còng, bà ấy ấy quát tháo tụi em tơi bời –”

Một sợi cơ nhảy trên miệng thầy Lupin. Thầy gật đầu, nhưng có vẻ nhưng không thể nói bất kì điều gì khác.

“Thế chuyện gì xảy ra với mấy người?” Cô Tonks hỏi. Quay sang Harry, Hermione, và Kingsley.

Họ thuật lại câu chuyện về chuyến đi của mình. Nhưng thời gian trôi đi mà thiếu vắng Bill, Fleur, Mắt điên, và Mundungus cho mọi người trong lòng cảm giác băng giá, cái lạnh nhức nhối của nó ngày càng nặng nề, khó mà phớt lờ.

“Tôi phải về phố Downing đây. Tôi đáng ra phải ở đó cách đây một giờ,” chú Kingsley nói, sau khi ngược nhìn lần cuối lên bầu trời. “Hãy cho tôi biết khi họ trở về!”

Thầy Lupin gật đầu. Vẫy tay chào mọi người, chú Kingsley đi bộ hoà mình trong bóng tối về phía cánh cổng. Harry nghĩ là nó đã nghe thấy một tiếng Bốp khê khi chú Kingsley đột ngột ở ngay ngoài hàng rào trang trại Hang Sóc.

Ông bà Weasley chạy vội xuống bậc tam cấp, Ginny theo sau họ. Cả 2 người cùng ôm chầm lấy Ron trước khi quay sang thầy Lupin và cô Tonks.

“Cám ơn,” Bà Weasley nói, “vì những đứa con trai của chúng tôi,”

“Đừng nói như thế chị Molly à,” Cô Tonks nói ngay.

“George sao rồi?” Thầy Lupin hỏi.

“Anh ấy bị sao?” Ron nói lớn.

“Nó mất đi-” Nhưng đoạn kết của lời nói của bà Weasley bị chìm đi trong một tiếng la của mọi người. Một con Vong mã chỉ vừa mới xuất hiện và hạ cánh cách họ vài bước. Bill và Fleur trượt xuống từ lưng nó, hai người ướt đầm nhưng đều không bị thương.

“Bill. tạ ơn trời, ơn trời -”

Bà Weasley chạy về phía, nhưng Bill chỉ hờ hững ôm lấy bà. Nhiều thẳng vào mặt bố mình, anh chậm chậm nói “Thầy Mắt điên chết rồi.”

Không ai nói, không ai cử động. Harry cảm thấy như có cái gì đó bên trong nó rơi xuống, rơi xuyên qua trái đất, rồi bỏ nó, mãi mãi.

“Chúng con đã nhìn thấy,” Bill nói; Fleur gật đầu, hàng nước mắt trên má cô long lanh trong ánh sáng từ nhà bếp hắt ra. “Ngay sau khi chúng con phá vỡ vòng vây, Mắt điên và Mundungus-phân ở ngay sau bọn con, họ cũng hướng về phía bắc. Voldermort - hẳn biết bay- hẳn thẳng tiến về phía bọn họ. Mundungus-cắt khiếp vía, con nghe tiếng lão ta gào khóc, Mắt điên cố ngăn lão ta lại, nhưng lão ta đột ngột. Lời nguyện của Voldermort đánh thẳng vào mặt thầy Mắt điên, ông ấy văng ra khỏi chỗ và - bọn con chẳng thể làm gì được, bọn con có nửa tá tên Tử thần Thực tử đang theo đuôi.”

Giọng Bill ghen lại.

“Tất nhiên là các con không thể làm gì,” thầy Lupin nói.

Họ đứng và nhìn nhau. Harry chưa thể chấp nhận chuyện này. Thầy Mất điên ra đi; không thể nào... thầy Mất Điên, rất dũng cảm, rất mạnh mẽ, một chiến binh hoàn hảo...”

Cuối cùng thì có vẻ mọi người đều đã rõ ràng. Không ai bảo ai chẳng còn gì để đợi chờ trong vườn nữa và trong im lặng, họ theo chân ông bà Weasley trở lại trang trại Hang sóc, mọi người cùng vào phòng khách, nơi Fred và George đang cười đùa với nhau.

“Có chuyện gì không ổn à?” Fred nói, nhìn lướt qua mặt mọi người khi họ vào phòng, “Có chuyện gì? Ai đã-?”

“Mất điên,” bà Weasley nói, “Chết.”

Nụ cười toe toét của cặp song sinh chuyển thành nét ngạc nhiên bất ngờ. Không ai biết phải làm gì. Cô Tonks khóc âm thầm vào một cái khăn tay: Cô rất gần gũi với thầy Mất Điên, Harry biết thế, một trong những người ông quý mến và là người mà ông đỡ đầu ở bộ pháp thuật. Hagrid, ngồi trên sàn, ở một góc nhà, nơi bác có nhiều không gian nhất, đang chăm mắt mình với một cái khăn tay to như cái khăn trải bàn.

Bill đi về phía cái tủ bếp, lôi ra một chai Whisky Lửa và vài cái ly.

“Này,” anh nói và với một cái vẩy dừa, 12 ly rượu đầy vút ngang căn phòng, đến với mỗi người, anh nâng cái ly thứ 13 lên, “Vì Mất Điên.”

“Vì Mất Điên,” mọi người đồng thanh và uống.

“Vì Mất Điên” Bác Hagrid nhắc lại, hơi chậm với một tiếng nấc. Whisky Lửa làm cổ họng Harry khan đi. Dường như nó đốt cháy cảm xúc trong Harry, xua đi tình trạng dờ dẩn, cảm giác mơ hồ và thiêu đốt nó với thứ gì đó tựa hồ lòng dũng cảm.

“Vậy là Mundungus đã độn thổ?” Thầy Lupin nói, uống cạn cái ly chỉ với một hớp.

Bầu không khí thay đổi lập tức. Nhìn thầy Lupin căng thẳng, mọi người vừa muốn thầy tiếp tục nói lại vừa sợ những điều mà mình sẽ phải nghe thấy.

“Cháu biết chính xác chú muốn nói đến cái gì,” Bill nói, “Và cháu cũng phân vân như thế trên đường về đây, bởi vì có vẻ như chúng đợi chúng ta, phải không? Nhưng Mundungus không thể phản lại chúng ta. Chúng không biết về việc có đến 7 Harry, Điều đó đã làm chúng bối rối vào khoảnh khắc mà chúng ta xuất hiện và trong trường hợp mà mọi người quên, chính Mundungus đã đề xuất cái mẹo này. Tại sao ông ta không nói cho chúng về việc điểm trọng yếu này? Cháu nghĩ là Mundungus-phân đã sợ hãi, chỉ đơn giản thế thôi. Ông ta không muốn đi đầu nhưng Mất Điên đã bắt ông ta làm thế và Kê-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy tiến thẳng về phía họ. Thế cũng đủ làm bất kì ai vãi mặt.”

“Kê-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy đã hành động đúng như chú Mất Điên muốn,” cô Tonks sụt sịt. “Chú Mất Điên bảo là hẳn mong Harry đi cùng Thần sáng mạnh mẽ, già dặn nhất và khi phát hiện ra Mundungus, hẳn chuyển sang chú Kingsley...”

“Ừ thế thì mọi việc đều ổn.” Fleur chen vào “Nhưng ó vẫn không giải thích ại sao húng biết chúng ta đưa Arry đi tối nay phải không? Phải có ai đó bắt cần, một ai đó để lộ kế hoạch cho người ngoài.nó là sự giải thích duy nhất vì sao bọn chúng biết ngày giờ nhưng không biết cả kế hoạch.”

Cô nhìn quanh dòng nước mắt vẫn chảy trên khuôn mặt xinh xắn, chờ đợi người nào đấy đứng lên phản đối. Không ai cả. Tiếng động phá tan sự im lặng chỉ là tiếng nấc của bác Hagrid từ sau chiếc khăn tay. Harry liếc nhìn bác Hagrid, người đã mạo hiểm cả mạng sống để cứu nó - Bác Hagrid, người mà nó yêu mến, người mà nó tin tưởng, người mà đã một lần bị lừa, trao cho Voldemort thông tin chủ chốt trong một vụ trao đổi trứng rồng..

“Không,” Harry nói lớn, và mọi người nhìn nó ngạc nhiên: Whisky Lửa dường như làm giọng nói của nó đông đặc lên. “Ý cháu là... nếu có ai đó làm sai,” Harry nói tiếp, “và để lộ điều gì, thì cháu biết rằng người đó không cố ý. Đó không phải lỗi của ai cả,” nó lặp lại, vẫn với cái giọng to hơn nó thường nói một chút. “Chúng ta phải tin lẫn nhau. Cháu tin tưởng mọi người. Cháu chẳng nghĩ bất kì ai trong chỗ này có thể bán cháu cho Voldemort.”

Càng im lặng hơn sau khi nó nói. Tất cả đều nhìn nó; Harry lại cảm thấy nóng , nó uống thêm Whisky lửa chỉ để cho có việc mà làm. Khi uống, nó nghĩ về thầy Mắt Đen. Thầy Mắt Đen luôn bất đồng với quan điểm luôn tin tưởng và một ai đó của cụ Dumbledore.

“Nói hay lắm, Harry,” Fred thỉnh lình nói.

“Ừ hai hai,” George nói với một cái liếc nửa mắt về phía Fred, khoe miệng của họ nhếch lên.

Thầy Lupin diễn tả một bộ mặt kì lạ khi thầy nhìn Harry. Cái nhìn đấy gần như là thương hại.

“Thầy nghĩ con là hai thằng ngốc à?” Harry gắng hỏi.

“Không, thầy nghĩ là con rất giống James” thầy Lupin đáp “Anh ấy cho rằng sẽ là vô cùng nhục nhã nếu nghi ngờ bạn bè của mình.”

Harry biết thầy Lupin đang đề cập đến điều gì: rằng cha của nó đã bị phản bội bởi bạn của ông - Peter Pettigrew. Nó thấy giận dữ một cách vô cớ. Nó muốn tranh cãi nhưng thầy Lupin đã quay đi, đặt cái ly của ông xuống một góc bàn và bảo Bill, “Có việc để làm đấy. Chú có thể hỏi Kingsley xem-”

“Không,” Bill đáp ngay, “Cháu sẽ làm, cháu sẽ đi.”

“Anh định đi đâu?” cô Tonks và Fleur đồng thanh.

“Thi thể của thầy Mắt Đen,” thầy Lupin đáp. “Chúng ta phải tìm lại nó chứ”.

“Không phải –” Bà Weasley chen vào, nhìn Bill cầu khẩn.

“Khoan đã?” Bill nói “Không phải mẹ muốn bọn Tử thần thực tử cướp ông ấy đi đấy chứ?”

Không ai nói gì. Thầy Lupin và Bill chào tạm biệt và ra đi.

Những người khác ngồi phịch xuống ghế tất cả, trừ Harry, nó vẫn đứng. Sự bất ngờ và toàn vẹn của cái chết đến với họ gần như là ngay lập tức.

“Cháu cũng phải đi,” Harry nói.

Mười đôi mắt hoảng hốt nhìn nó.

“Đừng ngốc thế Harry,” bà Weasley nói “Cháu đang nói về cái gì thế hả?”

“Cháu không thể ở đây được.”

Nó xoa trán; trán nó lại có cảm giác kiến cắn. hơn một năm rồi nó chưa bị đau như thế này.

“Tất cả mọi người sẽ gặp nguy hiểm khi cháu ở đây. Cháu không muốn -”

“Nhưng đừng có ngớ ngẩn!” bà Weasley nói “Mục đích của cả tối nay, chỉ là đưa cháu về đây an toàn, và tạ ơn trời nó đã xong rồi. Fleur cũng đã đồng ý là cưới ở đây thì hơn cưới ở Pháp, chúng ta đã sắp xếp mọi chuyện để có thể ở đây cùng nhau trông nom cháu -”

Bà không hiểu vấn đề; bà chỉ làm cho nó cảm thấy tồi tệ hơn, không khá lên chút nào.

“Nếu Voldermort tìm ra cháu ở đây -”

“Làm sao hắn có thể?” Bà Weasley hỏi. “Có cả tá chỗ mà cháu có thể đang ở bây giờ, Harry à,” bà Weasley nói. “Hắn chẳng có cách nào biết được cháu đang ở chỗ trú ẩn nào đâu.”

“Không phải là cháu đang lo lắng cho cháu!” Harry nói.

“Chúng ta biết thế.” bà Weasley nhẹ nhàng nói, “Nhưng nếu cháu đi thì những nỗ lực của chúng ta sẽ là vô ích”

“Cáu không được đi đâu hết,” Bác Hagrid gầm lên. “Ôi, Harry, sau tất cả những gì mà chúng ta đã chải qua để mang được cháu đến đây à?”

“Ừ, thế còn cái tai đang chảy máu của anh thì sao hả?” George nói, nhồm mình trên cái nệm của anh.

“Em biết là -”

“Thầy Mắt Đen sẽ không muốn-”

“EM BIẾT” Harry hét lên.

Harry thấy như bị bao vây và hăm dọa: Chẳng lẽ họ nghĩ nó không biết những gì họ làm cho nó, sao họ không hiểu là có lí do chính đáng để nó ra đi, trước khi họ phải gánh chịu một tí gì thay cho nó nữa? Bà Weasley phá vỡ sự im lặng ngượng ngùng kéo dài một lúc lâu trong khi vết sẹo của nó vẫn khó chịu và đau âm ỉ.

“Hedwig đâu hả Harry?” bà dồn dập. “Chúng ta có thể đem nó lên với Pidwidgeon và cho nó chút gì để ăn.”

Ruột gan Harry thắt lại. Nó không thể nói sự thật với bà được. Nó uống cạn li Whisky lửa của mình để tránh phải trả lời.

“Chờ cho đến khi mọi chuyện lan ra, cháu lại làm điều đó lần nữa Harry à!” bác Hagrid nói. “Thoát khỏi hắn, chiến đấu với hắn ngay cả khi hắn đang ở ngay trên đầu cháu!”

“Đâu phải cháu,” Harry thẳng thừng. “Đó là cây đũa phép của cháu. Nó hành động theo ý nó đấy chứ.”

Sau một lúc, Hermione nhẹ nhàng, “Không thể thế được Harry ạ. Chắc ý cậu là cậu làm phép mà không có chủ định, cậu hành động theo phản xạ.”

“Không, cái xe rơi xuống, mình không biết Voldemort đang ở đâu, nhưng cây đũa xoay tít trong tay tớ, tìm ra hắn và bắn một lời nguyền vào hắn, và thậm chí tớ còn chẳng biết đấy là lời nguyền gì nữa. Tớ chưa bao giờ tạo được một ngọn lửa vàng hiện ra cả.”

“Cũng thường thôi,” bà Weasley nói, “Trong những hoàn cảnh bức thiết, cháu có thể làm ra những phép lạ mà cháu chưa từng mơ tới. Bọn trẻ con vẫn thường thế, trước khi chúng được dạy dỗ”

“Không phải thế đâu,” Harry nói qua hàm răng nghiến chặt. Vết sẹo của nó đang nhức nhối. Nó thấy tức giận và chán nản; nó ghét cái ý nghĩ là mọi người đều tưởng nó có đủ quyền năng sánh tầm Voldemort.

Chẳng ai nói gì. Nó biết họ không tin mình. Bây giờ nó lại suy nghĩ lại về chuyện đó, đúng là nó chưa từng nghe ai nói về việc một cây đũa tự làm phép.

Cái sẹo của lại buốt lên vì đau, nó làm tất cả để không lớn tiếng rên rỉ. Muốn hít thở không khí trong lành, nó đặt cái ly xuống và rời phòng

Khi nó đi ngang qua sân, con Vong mã xương xấu có cánh khổng lồ ngược nhìn lên, sột soạt đôi cánh dơi khổng lồ của nó và rồi lại quay vào bãi thả mình. Harry dừng ở cánh cổng vườn, nhìn chăm chú vào những cái cây mọc trên mặt đất, xoa cái trán đang nhức nhối của nó và nghĩ về cụ Dumbledore.

Cụ Dumbledore sẽ tin nó, nó biết thế. Cụ Dumbledore cũng sẽ biết như thế nào và tại sao cây đũa của Harry lại hành động một cách tự chủ, vì cụ Dumbledore luôn có câu trả lời; cụ hiểu biết về đũa phép, đã giải thích được sự nổi kết kì lạ đã tồn tại giữa cây đũa của nó và Voldemort... Nhưng cụ Dumbledore cũng như thầy Mắt Đen, chú Sirius, như bố mẹ nó và cả con cú tội nghiệp của nó, tất cả đều đi đến nơi mà Harry không còn có thể nói chuyện được với họ nữa. Nó lại cảm thấy cổ họng khô cháy dù nó chẳng uống giọt Whiskey lửa nào cả...

Và rồi, bất thành linh, cơn đau từ vết sẹo trỗi dậy. Nó ôm chặt lấy trán và nhắm tịt mắt lại, một tiếng thét vang lên trong đầu nó.

“Người nói với ta rằng vấn đề đấy có thể giải quyết bằng cách sử dụng đũa phép của kẻ khác.”

“Không! Không! Tôi cầu xin ngài, tôi cầu xin...”

“Ollivander! Người đã nói dối Chúa Tể Voldemort,”

“Tôi không... Tôi thề là tôi không...”

“Mi tìm cách giúp đỡ Potter, mi giúp nó trốn thoát khỏi tay ta!”

“Tôi thề là tôi không làm thế... Tôi đã tưởng là cây đuă khác sẽ làm được...”

“Thế thì giải thích đi, chuyện gì đã xảy ra. Cây đuă của Lucius đã bị phá hủy!”

“Tôi không hiểu được... Sự kết nối... Chỉ có giữa 2 cây đuă của ngài và...”

“Đối trá”

“Làm ơn... Tôi cầu xin ngài...”

Harry thấy bàn tay trắng bệch nâng cây đuă của nó lên và cảm nhận cơn giận giữ khủng khiếp của Voldemort đang dâng tràn, và thấy ông già yếu đuối trên sàn nhà, quần quai trong đau đớn-

“Harry?”

Cũng nhanh như khi nó đến :Harry run rẩy đứng trong bóng tối, nắm chặt lấy cánh cổng vườn, trái tim của nó đập mạnh, vết sẹo của nó vẫn nóng ran. Phải mất một lúc lâu trước khi nó nhận ra Ron và Herminone đang ở bên cạnh mình.

“Harry, vào nhà đi” Hermione thì thầm “Không phải là cậu vẫn đang nghĩ về chuyện bỏ đi đấy chứ?”

“Ừ, cậu phải ở đây chứ anh bạn.” Ron nói, thụi vào lưng Harry.

“Cậu ổn chứ?” Hermione hỏi, cô ở đủ gần để nhìn vào mặt của Harry. “Trông cậu khiếp quá!”

“À ừ,” Harry nói, giọng hơi run, “Chắc là tớ trông còn khá hơn cụ Ollivander....”

Khi nó kể xong những gì mà nó thấy, Ron trông sợ hãi, nhưng còn Hermione thì rõ là khiếp vía.

“Nhưng mình tưởng là điều này phải ngừng rồi chứ! Vết sẹo của cậu – điều này không được tiếp tục xảy ra ! Cậu không thể để sự nối kết ấy lại mở ra một lần nữa – thầy Dumbledore muốn cậu khép kín tâm trí mình!”

Khi nó không trả lời, cô bé kẹp chặt tay nó.

“Harry, hấn đang chiếm lấy Bộ Pháp thuật, báo chí và một nửa thế giới pháp thuật! Đừng để cho hấn vào được tâm trí của cậu.”